

Komjáthy Jenő

ELMÉLYEDÉS

Hogyan éltem? Mit csináltam?
Teljesül-e minden vágyam?
Arany napod, ó, Dicsőség,
Süti-e az álmok hőjét?
Vagy a Végzet ócska rendje

Ifjan dob a sírverembe?

Beledob egy vak gödörbe!
S elfeledve mindörökre
Kövéríti porom a port,
És csókolom, ki megtiport?
Vaksors az úr e vak tekén,
De örökre én leszek én!

Hogy mit írtok majd énrólam,
A sok üres, csengő szólam:
Nem bánt többé s nem érdekel.
Mély homályban bár vesszek el,
Tündököljek csarnokokban:
Az leszek csak, aki voltam.

Hogy ünnepelt vagy megvetett,
Hogy fönt-e, vagy alant leszek:
Nem érinti azt, mi bennem
Mindig egy, mert véghetetlen:
Maga Isten sem töri szét,
Tűzmagodat, egyéniség!

Amit írtam, csupa élet,
Amit éltem, csupa lélek;
Erő a szó, tett a szellem,
Isteni láng dúlja mellem:
Idő gondját mért viselném?
Mit csüggjek a hír szerelmén?

Mit nyerek a hiu tapson?
Bár hírem az égbe hasson,
Nem leszek én jobb, se rosszabb,
Csak árnyékom léssen hosszabb.
Tölgyfa is, a terebélyes,
Kicsi magban már tökélyes.

Önbevégzett itt a szellem;
Amit alkot, csupa kellem,
Öröklétű, amit gondol,
Halálfia, amit rombol,
S bevilágít tiszta fénye
A teremtés éjjelébe.

Összehangzó itt az érzés;
Kéj salakja, durva sértés,
Vér hóbertja, köznap íze:
Kiveti a költő szíve,
Elrejt a bűvös fátyol,
Szöve könnyből, napsugárból.

Tiszta mély a költő szeme,
Ajakán a szózat zene,
Vágy, indulat formába tör,
S új valóság lesz a tükör:
Új teremtés vagy, költészet,
És a régít szebbé tészed!

Állok örök-erdő szélén,
Egyszerre és dúsan élem
A csepp jelent, tenger jövőt,
Mi porba kelt s az égbe nőtt.
Lelkem magas mélységbe nyúlt:
Volt a jövő, és lesz a múlt!

Hogy mit írtam? S mennyit írtam?
Ó, nem annyit, mennyit bírtam!
Az utókor, ha emleget,
Olvassa el a lényegét!
A szívemet olvassa csak,
Ha már mindent a porba csap!

Így élek én; ezt remélem,
Érzem, mi dúl bennem mélyen;
A végtelent egy perc alatt;
Múltakba néz a pillanat,
S jövőbe nyit dicső utat; -
Örök jelen vagy, öntudat!

Sugár vagyok vad vizéren,
Tűz vagyok én, úr a véren,
Sugárban is, ami ragyog,
Az időnek magva vagyok,
Mi a térben térrel dacol,
Bennem a lét ősrja foly.

Csupa gyönyör, amit írtam,
Repülni az égbe bírtam,
Pokolba is én leszálltam,
Árok terhét bírta vállam;
Csupa hév mind és erő mind,
Amit szívem, lelkem érint.

Amit írtam, csupa élet,
Amit éltem, csupa lélek;
Gyönyör a szó, hő a szellem,
Isteni láng dúlja mellem:
Idő gondját mért viselném?
Mit csüggjek a hír szerelmén?!